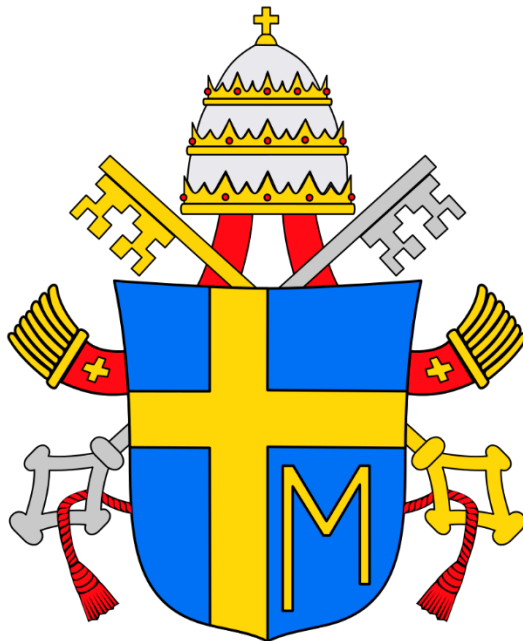

Jan Paweł II

Ecclesia in Oceania

Do biskupów, kapłanów i diakonów,

Do konsekrowanych mężczyzn i kobiet i

Do wszystkich wiernych świeckich o Jezusie Chrystusie oraz o ludach oceanii: krocząc jego drogą, głosząc jego prawdę, żyjąc jego życiem.

WSTĘP

1. KOŚCIÓŁ W OCEANII o świecie Trzeciego Tysiąclecia oddaje Bogu chwałę i głosi światu swoją nadzieję. Jego wdzięczność Bogu wznosi się z kontemplacji licznych darów, które otrzymał, włącznie z bogactwem ludów i kultur i pięknem stworzenia. Jednak ponad tym wszystkim pozostaje przeogromny dar wiary w Jezusa Chrystusa „pierworodnego wszelkiego stworzenia” (Kol 1,15). W ubiegłym tysiącleciu Kościół w Oceanii przyjął i docenił ten dar wiary, i przekazał go wiernie kolejnym pokoleniom. Za to wszystko cały Kościół uwielbia Trójcę Przenajświętszą. Od najdawniejszych czasów ludy Oceanii były poruszane boską obecnością w bogactwie natury i kultury. Jednak dopiero kiedy zagraniczni misjonarze przybyli w drugiej połowie drugiego tysiąclecia, owi pierwotni mieszkańcy po raz pierwszy usłyszeli o Jezusie Chrystusie, Słowie, które stało się ciałem. Ci, którzy wyemigrowali z Europy i innych części świata, przynieśli ze sobą swoją wiarę. Ewangelia Jezusa Chrystusa, przyjęta w wierze i przeżywana w *communio* Kościoła, przyniosła wszystkim wypełnienie najgłębszych pragnień serca, ponad jakiegokolwiek ludzkie oczekiwania. Kościół w Oceanii jest mocny w swej nadziei, ponieważ doświadczył nieskończonej Bożej dobroci w Chrystusie. Po dziś dzień, skarb chrześcijańskiej wiary jest nieumniejszony w swej dynamice i obietnicy, ponieważ Duch Boży jest zawsze nowy i zaskakujący. Kościół w świecie podziela nadzieję ludów Oceanii, że przyszłość przyniesie ziemiom Wielkiego Oceanu jeszcze wspanialsze dary łaski.

2. Specjalne Zgromadzenie Synodu Biskupów dla Oceanii, które odbyło się w dniach od 22 listopada do 12 grudnia 1998 r. stało się szczególnym momentem, w którym Kościół w Oceanii mógł wyrazić swą wdzięczność i nadzieję. W moim Liście Apostolskim *Tertio Millennio Adveniente* zaproponowałem pożyteczność takiego Zgromadzenia, jako jednego z serii Zgromadzeń kontynentalnych mających na celu przygotowanie Kościoła na nowe millennium. Biskupi Oceanii łączyli się z biskupami innych kontynentów i przełożonymi dykasterii Kurii Rzymskiej. Wśród uczestników byli też inni członkowie Kościoła, kapłani, osoby świeckie i konsekrowane, a także bratni delegaci z innych Kościołów i Wspólnot Kościelnych. Zgromadzenie analizowało i dyskutowało obecną sytuację Kościoła w Oceanii,

aby w przyszłości planować bardziej efektywnie. Skoncentrowało także uwagę Kościoła powszechnego na nadziejach i wyzwaniach, potrzebach i możliwościach, bólach i radościach wielkiej ludzkiej mozaiki, jaką stanowi Oceania. Spotkanie w Rzymie wielu biskupów, zgromadzonych wokół i razem z Następcą Piotra stało się wspaniałą okazją do celebrowania darów łaski, które wydały tak obfite plony wśród ludów Oceanii. Wiara w Jezusa Chrystusa stanowiła fundament i perspektywę dla uczestników w ich modlitwie i dyskusjach. Biskupi i wszyscy, którzy byli z nimi, byli ożywiani jedną wiarą w Chrystusa. Wszyscy zostali zainspirowani i umocnieni przez kościelną communio, która ich połączyła i wyraziła się w ciągu dni Zgromadzenia Synodalnego w sposób pełen mocy i poruszający jako prawdziwa jedność w różnorodności.

ROZDZIAŁ I. JEZUS CHRYSZTUS I LUDY OCEANII

„Gdy Jezus przechodził brzegiem jeziora Galilejskiego, zobaczył dwóch braci, Szymona, którego nazwał Piotrem i Andrzeja jego brata, jak zarzucali sieci w morze; byli bowiem rybakami. Powiedział im: ‘Pójdźcie za mną, a uczynię was rybakami ludzi’. Bezzwłocznie porzucili swe sieci i poszli za nim” (Mt 4,18-20).

OSOBA JEZUSA

Powołanie

3. Podczas Zgromadzenia Synodalnego Kościół powszechny dostrzegł wyraźniej, jak Pan Jezus spotyka ludy Oceanii na ich ziemiach i na ich wielu wyspach. To sam Pan spogląda na ludy z miłością objawiającą się jednocześnie jako wyzwanie i jako powołanie. Podobnie jak Szymon Piotr i jego brat Andrzej, są one zaproszone, aby porzucić wszystko, aby zwrócić się do Niego, który jest Panem życia i iść za Nim. Mają opuścić nie tylko grzeszne drogi, ale również sterylne drogi pewnego sposobu myślenia i działania, aby wejść na drogę coraz głębszej wiary i iść za Panem z coraz większą wiernością. Pan wezwał Kościół w Oceanii do siebie: jak zawsze powołanie pociąga za sobą posłanie z misją. Celem bycia z Jezusem jest posłanie od Jezusa, w Jego mocy i z Jego łaską. Chrystus powołuje teraz Kościół do wzięcia udziału w Jego posłannictwie z nową energią i kreatywnością. Synod zauważył to wyraźnie w życiu Kościoła w Oceanii. Biskupi cieszą się widząc, że w Oceanii Pan Jezus okazał się wierny swej obietnicy: „Ja jestem z wami zawsze, aż do skończenia świata” (Mt 28,20).

Pewność Jego obecności daje siły i odwagę potrzebną uczniom do tego, aby stali się „rybakami ludzi”. W czasie Specjalnego Zgromadzenia obecność Pana była doświadczana w modlitwie, w dzieleniu się nadziejami i troskami, oraz w więzi kościelnej communio. Wiara w obecność Jezusa pośród Jego ludu w Oceanii zawsze będzie czyniła możliwymi nowe i wspaniałe spotkania z Nim, a te nowe spotkania staną się zasiewem nowej misji. Kiedy kroczymy z Panem, zostawiamy z Nim nasze ciężary, a to dodaje nam sił do wypełniania otrzymanej misji. On biorąc od nas, daje nam; bierze na siebie nasze słabości a daje nam swą siłę. Jest to wielka tajemnica życia ucznia i apostoła. Pewnym jest, że Chrystus działa z nami i w nas, kiedy „wypływamy na głębię”, jak to musimy teraz uczynić. Kiedy czasy są trudne i nieobiecujące, Pan sam przynagła nas, abyśmy „jeszcze raz zarzucili sieci” (Łk 5,1-11) . Nie możemy nie być posłuszni. **Ukazując Jezusa Chrystusa**

4. Główną troską Zgromadzenia Synodalnego było znalezienie odpowiednich sposobów ukazywania dzisiejszym ludom Oceanii Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela. Jak w nowy sposób ukazywać Jezusa, aby znacznie więcej ludzi spotkało Go i uwierzyło Mu? Interwencje Ojców Synodu ukazywały wyzwania i trudności, ale również nadzieje i możliwości przywoływane przez to pytanie. W historii, dzięki nadzwyczajnym misyjnym i pastoralnym wysiłkom Kościoła, ludy Oceanii spotkały Jezusa Chrystusa, który nie przestaje wzywać je do wiary i dawać im nowe życie. W czasach kolonialnych katolickie duchowieństwo i zakony szybko utworzyły instytucje pomagające nowym osadnikom w Australii i Nowej Zelandii, aby zachowali swą wiarę i umocnili się w niej. Misjonarze przynieśli Ewangelię miejscowej ludności Oceanii, zapraszając ją do uwierzenia Chrystusowi i znalezienia w Kościele prawdziwego domu. Rzesze ludzi odpowiedziały na to wezwanie, stając się naśladowcami Chrystusa i zaczynając żyć zgodnie z Jego słowem. Synod nie pozostawił wątpliwości, że Kościół, communio wierzących, jest obecnie żywą rzeczywistością pośród ludów Oceanii. Dziś Jezus na nowo zwraca ku nim swą miłującą uwagę, wzywając je do coraz głębszej wiary i coraz bogatszego życia w Nim. Dlatego też biskupi nie mogą nie postawić pytania: Jak Kościół może być skutecznym narzędziem Jezusa Chrystusa, który teraz pragnie spotkać ludy Oceanii w nowy sposób?

Jezus Chrystus: Pasterz, Prorok i Kapłan

5. W swej nieskończonej miłości dla świata, Bóg dał swego jedyne Syna, aby był Bogiem-z-nami. Uniżając siebie aż do stania się jak my, Jezus narodził się z Dziewicy Maryi w prostocie i ubóstwie. Jako ten, który na krzyżu jest całkowicie ogołcony i ubogi, Jezus jest

Chcesz przeczytać więcej?

Zamów prenumeratę, aby otrzymać dostęp do pełnej zawartości czytelni.